

QUIN

Quin dobberde op een donkere zee en voelde niets. Toen werd ze zich stukje bij beetje weer bewust van zichzelf. Ergens kwam een zwak, blauwig licht vandaan. Ze lag – op een hard, oneffen, koud oppervlak.

Er was iemand bij haar. Iets warmes drukte op haar lippen, zo zacht en snel dat ze zich afvroeg of ze het zich verbeeld had. Ze werd omringd door lawaai, een geluid als een regenbui in de verte, maar het klonk veel te snel, zo snel als de wind die over haar gezicht waaide.

Ze wist het weer. Shinobu en zij waren *Daarheen* gegaan, maar zij raakte zichzelf kwijt en hij smeekte haar om hulp. Ze moest zich weer naar hem toe zien te vechten. Nu!

Quin zoog haar longen vol en sprong overeind.

‘Haal me hier weg, Shinobu!’ zei ze. ‘Maak een anomalie!’

Haar stem was traag en roestig, en ze was niet meer *Daar*. Een ogenblik geleden had ze nog het schijnsel van een lantaarn gezien, en Shinobu’s donkere silhouet voor haar, en daarachter de diepste duisternis. Ze hadden ontdekt dat de Middelste Vrees de Zoekers al honderden jaren tegen elkaar opzette, terwijl hij in de ogen van de andere Vrezen onschuldig bleef omdat hij anderen het vuile werk voor zich liet opknappen. Quin en Shinobu waren *Daarheen* gegaan, op zoek naar de middelen waarmee de Middelste Vrees tweedracht had gezaaid. Maar waar was ze nu?

Op een nieuwe plek. Een grot met ruwe oppervlakten waar door een gat hoog in een van de wanden een blauwig licht op viel. Het licht veranderde, alsof het uit een hemel kwam waar wolken langs joegen. Het lawaai was er nog steeds, ver weg en dichtbij, het geluid van stromend water.

Ze zag het silhouet van Shinobu. Hij was bij haar, weggedoken in een hoekje van de ruimte, net zo in de war als zij.

Quin strompelde naar hem toe en ontdekte dat haar lichaam niet goed meewerkte. De wanden deinden en slingerden, maar het lag aan haar eigen spieren die dienstweigerden. Ze dacht aan de Oude en de Middelste Vrees, die maanden geleden op het Schotse landgoed naar haar toe waren gekomen. Hun bewegingen waren onregelmatig geweest, in een ander ritme dan dat van de wereld om hen heen, omdat ze jarenlang verloren waren geweest in de verborgen dimensies. Nu was zij ook zo; ze moest zich door de stroom van de tijd heen worstelen.

‘Shinobu! Hoe lang zijn we *Daar* geweest?’

Ze legde haar handen op de donkere gedaante in de hoek. Hij draaide zich naar haar om. Te snel. Alles ging te snel.

Een gezicht dat ze niet kende, een jongeman die boven haar uittorende. Wild haar en wilde ogen die donker waren in de schemerige grot. Hij droeg een focal en had een woeste blik in zijn ogen. Dit was Shinobu helemaal niet, en hij stak zijn hand uit naar Quin.

‘Goed dat je wakker bent.’ Hij praatte zo vlug dat Quin hem haast niet kon verstaan.

Ze was zichzelf *Daar* kwijtgeraakt terwijl ze op Shinobu had moeten letten. Waren ze deze man tegengekomen? Had hij Shinobu’s focal afgepakt en Quin meegenomen? Ze deinsde achteruit en probeerde zichzelf weer helemaal de wereld in te sleuren. Haar hand vond het mes aan haar middel.

‘Shinobu? Shinobu?’ Misschien was hij in de buurt.

De vreemde jongeman kwam op haar af, veel sneller dan zij kon bewegen.

‘Niets aan de hand,’ zei hij.

Er was van alles aan de hand. Wat had hij met hen gedaan? Hoeveel tijd was er verstreken? Quin voelde zijn hand om haar elleboog. Ze rukte zich los en trok haar mes – langzaam, te langzaam. De muren bewogen schokkerig toen ze zich van hem af duwde.

‘Shinobu, ben je hier? Geef antwoord!’

De grot was klein, meer een verbrede tunnel door de rotsen dan een echte ruimte. Struikelend liep ze over het enige pad dat er was.

‘Blijf hier!’ riep de onbekende, en hij klonk boos en bang tegelijk.

Na een paar passen versmalde de tunnel sterk, maar daarna werd hij weer

breder. Quin wurmde zich als in een droom door het krapste stuk en stond toen ineens in een andere ruimte. Ze hoorde hem achter haar bij het nauwe gedeelte; hij was te groot om haar moeiteloos te volgen.

Het lawaai was hier harder, water dat door de rotsen donderde, zo snel dat het klonk als een opname die versneld werd afgespeeld. Er was minder licht. Op de tast liep Quin nog een stukje door de donkere tunnel, en de lucht om haar heen veranderde, werd vochtig terwijl het lawaai in haar oren dreunde.

‘Ik kan niet achter je aan komen!’ riep hij. ‘Toe nou!’ Zijn stem had een akelige, wanhopige ondertoon.

‘Shinobu, waar ben je?’ Haar stem klonk nog steeds traag en zwaar.

De tunnel werd weer smaller en nu was de grond onder haar donker van het water, de lucht vol piepkleine druppeltjes. Quin liep een scherpe hoek om en werd abrupt overspoeld door vroeg ochtendlicht terwijl ze langs een rotswand naar beneden keek. De tunnel kwam uit in de openlucht en haar tenen staken over de rand. Druppels versierden de lucht en betoverden haar met regenbogen. Ze stond achter een waterval, op de rand van een steile afgrond, en het water denderde daverend over de woeste kaap de lucht in, waar het eindeloos ver naar beneden stortte.

Met een misselijkmakende schok voelde Quin hoe ze weer terugkeerde naar de stroom van de tijd. Heel even was alles goed, en toen verloor ze in een vlaag van duizeligheid haar evenwicht. De hoogte... de hoogte... Ze liet haar mes vallen en greep naar de wanden van de spleet waarin ze stond. Het steen was stevig onder haar vingers, maar haar voeten, die over de rand staken, gaven haar het gevoel dat ze viel. Haar knieën knikten. Overmand door hoogtevrees zocht ze wankel naar houvast en smeekte zichzelf om niet los te laten.

Handen pakten haar armen en trokken haar weg bij de rand. ‘Ik heb je,’ zei de onbekende jongen, zijn stem niet snel meer, maar normaal. ‘Rustig maar.’

Haar metgezel hield haar overeind en samen strompelden ze terug door de tunnel. Quin glipte door het nauwe stuk, en met enige moeite perste hij zich er achter haar ook doorheen.

Ze zakte in elkaar op de plek waar ze bijgekomen was, met haar hoofd tegen de muur en haar armen om haar knieën. ‘Wat erg,’ prevelde ze terwijl ze zich hard tegen de wand duwde om de herinnering aan haar voeten die over de rand hingen te verjagen.

Het duurde even voordat ze van de schrik bekomen was. Ze concentreerde zich op haar ademhaling en volgde de lucht die haar lichaam in en uit stroomde tot ze weer zichzelf was. Toen ze haar ogen opendeed en de grot scherp in beeld kreeg, ontdekte ze dat de geheimzinnige jongeman een meter of wat verderop op zijn hurken angstig naar haar zat te kijken.

‘Daar ben je weer,’ zei hij. ‘Ik had gehoopt dat je zonder problemen wakker zou worden, maar dit was niet best.’

Quins ogen vielen weer dicht. Ze voelde dat haar mes op de grond naast haar been lag. Blijkbaar had hij het voor haar gepakt. Waarom zou hij dat gedaan hebben? Ze omklemde het heft en putte er kracht uit: Shinobu had haar dit mes gegeven.

Quin deed haar ogen open en kwam erachter dat het licht in de grot feller werd, waardoor ze meer details zag. Haar metgezel was jong, maar ouder dan zij, waarschijnlijk ergens halverwege de twintig. Hij droeg iets wat op een monnikspij leek, van ruwe, bruine stof. Zijn krullen waren ook bruin, net als zijn ogen. Hij zou knap geweest zijn als die ogen niet zo groot en verwilderd waren geweest, alsof hij bezeten was. Ze maakten zijn gezicht gevaarlijk.

‘Moet ik het persoonlijk opvatten dat je liever doodvalt dan samen met mij in één kamer te zitten?’ vroeg hij. Het was een grapje, ook al zag hij er niet vrolijk of ontspannen uit.

‘Heb jij me *Daaruit* gehaald?’ vroeg ze. Ze merkte dat ze per seconde meer tot zichzelf kwam.

‘Je zat vast in het niets.’

Ze begreep onmiddellijk dat hij daarmee de verborgen dimensies bedoelde.

‘Shinobu was bij me.’

‘Niet waar. Ik ken het niets op mijn duimpje. Hij was al weg voordat ik je vond.’ Zijn stem trilde, maar Quin wist niet of dat van angst of van woede was. Er klopte iets niet aan deze jongen.

Hij was duidelijk een Zoeker, en zij wilde weten wat hij had gedaan. Was hij een schakel in het complot van de Middelste Vrees om alle Zoekers tegen elkaar op te zetten? ‘Heb je zijn focal afgepakt?’ vroeg ze fel terwijl ze hem in zijn verwilderde ogen keek. ‘Heb je Shinobu *Daar* achtergelaten, waar niemand hem kan helpen?’

‘Als hij er is geweest, dan is hij weggegaan voordat ik jou vond. En jij...’

Hij leek overstuur, gekwetst door haar vragen. ‘Het is mijn focal. Hij is altijd van mij geweest. Ik heb je geréd.’

Quin ging voor zichzelf de wazige, trage laatste ogenblikken met Shinobu na. Hij had het zwaar gehad. Hij had gezegd dat ze zijn focal af moest doen, maar zij had zich al niet meer kunnen verroeren.

Zwijgend keek ze naar haar wispelturige metgezel, en ze besepte dat het heel goed mogelijk was dat Shinobu aan een of andere hopeloze missie was begonnen. Zij had hem in de gaten moeten houden, om ervoor te zorgen dat de gedachten van de focal de zijne niet zouden overstemmen. Als deze onbekende jongeman haar de waarheid vertelde, dan was Quin zichzelf kwijtgeraakt, en dan was ze Shinobu daarna ook ergens kwijtgeraakt.

‘Waar zijn we nu dan?’ vroeg ze, en ze probeerde niet beschuldigend te klinken. Misschien had hij haar wel echt gered.

‘We zijn in de wereld,’ antwoordde hij vol ontzag, alsof hij niet echt in de wereld geloofde. Alsof hij er voor het eerst was.

Ze zei: ‘En waar...’

‘Je wilt een plaatsnaam, details.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik kan niet zo denken. Ik heb meer tijd nodig!’

Zijn stem trilde nu heel erg. Ze merkte dat hij zijn uiterste best deed om rustig te blijven, maar hij zag eruit alsof hij om het minste of geringste uit zijn vel kon springen. Met een snelle blik probeerde Quin in te schatten wat voor tegenstander hij was. Hij was groot, waarschijnlijk twee keer zo zwaar als zij, en behendig. Ze was opgegroeid tussen vechters en zag het meteen als iemand gevaarlijk was.

‘Ik ga je heus niets aandoen,’ zei hij alsof hij haar gedachten kon lezen. ‘Hou dat mes maar lekker stevig vast. Geen probleem. Ik heb hier uren zitten wachten tot je wakker werd. Als ik je iets had willen aandoen, dan had ik dat wel gedaan. Ik hou niet van vechten.’

De woorden klonken oprecht. Ondanks zijn wilde uiterlijk was ze geneigd om hem het voordeel van de twijfel te geven. ‘Labiel’ hoefde nog niet meteen ‘slecht’ te betekenen.

‘Wie ben jij? Bij welk huis hoor je?’ vroeg ze. ‘Waar heb je je Zoekeropleiding gedaan?’

‘Ik kan me niet zo snel details herinneren.’

‘Maar hoe heet je dan?’

‘Ik zag je kleren en je eten en toen wist ik dat het tijd was,’ zei hij boos. Blijkbaar had ze te veel aangedrongen. Ze zag dat hij zich herpakte, maar zijn stem bibberde toen hij eraan toevoegde: ‘Je kleren en dat eten zijn modern. Zo modern als ik nodig heb.’ Hij gebaarde naar een nog ongeopende mueslireep op de grond; Quin kon zich nog vaag herinneren dat ze die op een gegeven moment in haar zak had gestopt. Hij schoof op zijn knieën naar haar toe. ‘Zou je mij je hand willen geven?’

‘Wat?’ Vroeg hij of hij haar hand mocht vasthouden, of was hij zo gestoord dat hij om toestemming vroeg om hem af te hakken? Ze klemde het heft van het mes nog steviger vast.

Hij stootte een verbaasd lachje uit. ‘Ik wil je hand vasthouden,’ verklaarde hij. ‘Ik bedoelde niet dat ik hem wilde afhakken. Ik vraag het alleen omdat ik niet gewend ben aan zo veel licht. Ik... ik heb geen wapens bij me, al liggen er wel een paar in de grot. En ook wonderen.’

Wat betekende dat? Alsof de hemel haar vraag had gehoord, veranderde het licht plotseling. De wolken schoven uit elkaar, waardoor er een gele gloed door het hoge, natuurlijke venster in de rotsen viel en Quin eindelijk haar omgeving goed kon zien. In de ruimte waar ze zaten, zouden met een beetje proppen een stuk of zeven mensen passen. De enige uitweg was de afgrond links van haar. En ze zag nu ook een paar zweepzwaarden her en der verspreid liggen, samen met een aantal andere voorwerpen: vreemde dingen die ze niet kende, gemaakt van steen en glas, dingen die er oud en intrigerend uitzagen, als spullen die de Jonge Vrees bij zich zou kunnen hebben, als spullen waar haar vader haar tijdens haar Zoekeropleiding over verteld had moeten hebben. *Wonderen*, had de jongen gezegd.

Hij kwam nog steeds dichterbij en vermeed een straal zonlicht alsof het gif was. In het fellere licht kon ze zijn focal beter zien, en ze hoorde de elektrische lading knetteren. Het was niet de helm van Shinobu. Dat klopte. Deze helm was anders, groter, grover misschien, en er was een D in het stuk bij de slaap gesmolten – door een kind, meende ze aan de onbeholpen letter te kunnen zien.

‘Ik zei toch dat het mijn focal was,’ zei hij toen hij haar zag kijken. ‘Het is de oudste die er is.’

Zijn grote hand omvatte de hare, en Quin liet het toe omdat ze nadacht over wat hij zojuist had gezegd: was zijn focal de oudste focal? Bij welke fa-

milie hoorde hij dan? En hoe was hij aan de voorwerpen hier in de grot gekomen?

‘Ik heb jouw vaste hand nodig,’ zei hij. Hij keek naar het zonlicht, dat slechts een meter bij zijn schouder vandaan op de muur scheen.

‘Ben je bang dat de zon je zal verbranden?’

‘Een beetje.’ Hij ademde diep in en uit en klemde haar hand tussen de zijne. ‘Kun jij mijn helm van mijn hoofd halen? Ik kan er niet onderuit – hij moet eraf. En dan kunnen we hier weg.’

Hij vond het idee dat ze zouden vertrekken duidelijk angstaanjagend, maar Quin kreeg er juist energie van. Ze had geen athame en moest haar lot daarom in handen van deze onvoorspelbare metgezel leggen als ze naar een vertrouwde plek wilde, waar dan ook, om op zoek te gaan naar Shinobu.

Ze trok haar hand uit de zijne en haalde voorzichtig de focal van zijn hoofd. Hij keek haar getergd aan terwijl hij zich schrap zette voor de pijn. Zodra de helm af was, zakte hij in elkaar en drukte met een diepe kreun zijn voorhoofd tegen de grond. Quin legde de helm aan de kant en hoorde het gegons van de energiestromen die zich als een zwerm stervende bijen van de jongeman losmaakten.

Quin ving slechts flarden op van de woorden die hij knarsetandend voor zich uit prevelde: ‘...hoort te focussen... Wilde niets kapotmaken... Had het beter moeten doen...’ Het klonk alsof de focal en hij een lange, roerige geschiedenis hadden, en ze vroeg zich af of de helm op hem hetzelfde effect als op Shinobu had gehad.

‘Hou op! Kom hier,’ zei ze tegen hem. De ruwe vloer had een snee in zijn slaap getrokken. Ze sjarde zijn hoofd omhoog, en toen hij haar aanraking voelde greep hij haar beet, een drenkeling die zich aan een stuk drijfhout vastklampt.

‘Het is afschuwelijk om hem te dragen en het is afschuwelijk om hem af te doen,’ zei hij tegen haar knieën. ‘En de zon doet pijn.’

Ze kalmeerde hem met een hand op zijn wang. Ze verplaatste haar blik naar het genezerszicht dat ze in Hongkong van meester Tan had geleerd. Haar ogen werden wazig en ze zag de elektriciteit rond zijn lichaam vloeien, heldere, koperkleurige lijnen net onder het gewone gezichtsveld. Bij een normaal mens stroomden die lijnen langzaam in een regelmatig ritme, en als genezer had Quin geleerd hoe ze die kon beïnvloeden. Uit zijn rechter-

slaap gutste een heldere stortvloed, die vervolgens over zijn lichaam naar zijn linkerheup stroomde en daar als een enkele straal weer in zijn lijf verdween. Hij was een levende waterval, met hevige uitbarstingen die telkens in en uit hem spoten, van zijn slaap naar zijn heup. Zijn angst en ontwijkende antwoorden waren nu beter te verklaren: het moest heel vervelend zijn om met zo'n energiepatroon te leven.

Quin vroeg zich af of ze hem zou kunnen genezen. Maar nadat ze een paar tellen naar die felle, hevige stroom had gekeken, moest ze die gedachte laten varen. Ze had nog nooit zo'n patroon gezien en vreesde dat ze niet genoeg ervaring had om het te kunnen onderbreken. Ze zou hem voorzichtig moeten overhalen om haar naar buiten te brengen.

Uiteindelijk werd hij rustiger, en toen dat gebeurde, liet ze haar ogen weer op de normale manier kijken. Hij was getekend, zag ze, door die vreemde energielijnen. Boven zijn rechterslaap zat een pluk haar die kleurloos was geworden; de haren waren bijna doorzichtig, alsof ze dood waren. Ze vroeg zich af of ze op zijn linkerheup een soortgelijk litteken zou aantreffen.

Zijn borst drukte nog altijd tegen haar benen. 'Dank je wel dat je bent teruggekomen,' fluisterde hij.

'Jij hebt mij gevonden,' zei ze vriendelijk. 'En misschien kun jij me helpen om Shinobu te vinden.'

'Sst.'

Hij liet haar los, ging op de vloer van de grot liggen en staarde naar het plafond. Hij zag er uitgeput, maar in elk geval niet meer overstuur uit. Zijn gelaatstreken waren verfijnd en op de een of andere manier kwam hij haar bekend voor, dacht ze toen ze naar hem keek. Hij wekte een adellijke indruk waar ze niet meteen haar vinger op kon leggen. Misschien kwam het door het losse, warrige haar, als de lokken van een middeleeuwse ridder in een van die oude romans van haar moeder.

'Nu leven we allebei tegelijk, Quilla,' fluisterde hij, op een andere toon dan waarop hij tot nu toe had gepraat. Hij noemde haar bij een vreemde naam, waarschijnlijk de naam van een oude geliefde. 'Ik kan het nauwelijks geloven.'

Ze probeerde net zo liefdevol als hij te klinken toen ze vroeg: 'Waar is je athame?'

'Ik heb geen athame en zo'n primitief instrument heb ik ook niet nodig.'

Ze had een Zoeker nog nooit op zo'n manier over een athame horen praten: alsof het iets minderwaardigs was. 'Hoe zijn we hier dan gekomen?'

'Op de normale manier,' fluisterde hij terwijl hij zijn hand op zijn hart legde. Iets aan het gebaar deed vermoeden dat hij volslagen gestoord was. En toch wilde Quin meer weten over de brokjes informatie die ze kreeg. Had hij haar zonder athame *Daaruit* gehaald? Ze was Shinobu kwijtgeraakt terwijl ze op het punt stonden om Zoekergeheimen te ontraadselen die heel lang verborgen waren geweest. Was ze op iemand gestuit die sommige van die vragen misschien kon beantwoorden?

'Wat is "de normale manier"?' vroeg ze behoedzaam, in de hoop dat ze met een voorzichtige vraag misschien door zijn verdediging kon breken.

Plotseling draaide hij zich naar haar om. 'Je weet dat ik het je wil vertellen. Ik zou in jouw plaats gestorven zijn als ik op tijd bij je was geweest.' Hij zei het zo teder, alsof ze elkaar door en door kenden. 'Ik had liever gewild dat jij en Adelaide nog leefden dan dat ikzelf nog leefde, Quilla.'

'Ik... ik ben Quilla niet,' zei ze zacht, en ze voelde een steek van verdriet bij dit inkijkje in zijn verleden. Ineens schoot haar weer te binnen dat ze bij het ontwaken een lichte, warme druk op haar lippen had gevoeld. 'Heb je me zonet gekust?'

'Je lijkt heel erg op haar,' zei hij alsof hij in trance was. 'Stel dat je haar bent?'

Ze raakte zijn schouder aan. 'Ik ben Quin.'

Hij keek niet-begrijpend, maar liet zich niet uit het veld slaan. 'Maar ga je me helpen?'

'Ik moet...'

'Hou toch op over Shinobu!' riep hij fel. Met een agressieve beweging kwam hij in één keer overeind tot hij zat, en hij keek haar woedend aan. 'Ik weet niet wie dat is, maar ik zal hem zoeken als jij dat wilt. Ik wil gewoon graag eerst zelf een beetje hulp!'

Quin beet op haar tong. Ze had hem nodig om deze grot uit te komen, en daarna moest ze Shinobu zoeken en voorkomen dat hij rare dingen deed. Maar toen ze weer naar de 'wonderen' van glas en steen keek, en naar de vreemde focal die haar metgezel op had gehad, merkte ze dat ze al een besluit had genomen. Shinobu en zij zouden allebei van deze wilde jongeman willen leren, als ze tenminste door zijn waanzin heen konden prikken.

‘Wie ben jij?’ vroeg ze aarzelend.

De blik die hij op haar richtte was voelbaar, een zware, onaangename druk. Hij leek zijn best te moeten doen om aardig te blijven. ‘Ik ben Dex,’ zei hij uiteindelijk, en hij wist zich te beheersen. ‘We kunnen wel gaan als je wilt. Ik weet dat de meeste mensen kleine, donkere ruimtes niet zo prettig vinden als ik.’

‘En hoe gaan we dan?’

Hij tastte over de grond en verzamelde de wonderen. ‘Hou jij deze maar vast, als blijk van mijn vertrouwen. Als jij mij helpt, dan help ik jou, dat beloof ik.’

Ze nam de voorwerpen van hem aan en vroeg: ‘Zijn dit oude Zoekerinstrumenten?’

Haar kalmte kalmeerde hem. ‘Ze zijn minstens zo oud,’ zei hij. ‘Ze moeten in een grote open ruimte gebruikt worden, en daar heb ik jou voor nodig. Ik zal je de dingen leren die ik je eerder niet wilde leren.’

Heel langzaam, alsof hij bang was dat het pijn zou doen, stak Dex zijn linkerhand in de baan zonlicht die door de opening viel. Toen de zon zijn huid raakte, zag Quin een piepklein voorwerp van steen en glas dat om zijn middelvinger was geschoven en op zijn handpalm lag.

‘Wat is dat?’

‘Het zal niet makkelijk worden om ze allemaal te pakken te krijgen. Maar ze moeten gepakt worden, Quilla.’ Hij keek met zijn grote bruine ogen op haar neer, en het ging door Quin heen dat Quilla, wie dat ook geweest mocht zijn, die warme blik vast fijn gevonden had, ondanks zijn gekte. ‘Ze hebben alles finaal verpest, en het is mooi geweest.’

Ze ging niet aan Dex vragen over wie hij het had. Ze had het idee dat ze hem al bijna tot het uiterste gedreven had. Hij had gezegd dat ze zouden gaan; tot ze vertrokken waren kon ze haar mond wel houden.

Maar toen hij zijn linkerhand uit het zonlicht trok en om haar nek liet glijden, deinsde ze terug. ‘Niet...’

‘Ik ga je niet kussen,’ verzekerde hij haar zacht, en een zweem van een glimlach trok aan zijn mondhoek. Zijn hand lag om haar nek en het warme steen van het vreemde voorwerp in zijn hand drukte tegen haar huid.

Er trok een schok door haar ruggengraat naar haar hoofd. Quin verslapte in zijn handen en was vrijwel meteen bewusteloos.